

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 7

Fylke:

Frono.

Tilleggsspørsmål nr.

Herad:

Skjervevåg.

Emne: Skav.

Bygdelag:

Oppskr. av: Nens Reiersen

Gard:

(adresse):

Skjervevåg

G.nr.

Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1. For å drøya først eller helst nær høyst heldt på å verta oppbrakt blei det skamt til å få fram: Bjørk-kvistar, greiner, men uvarsame folk tok gjerne toppene når dei nådde opp; dette kallast for bromen) - sterk mjød, eller sjeldnare kvist. - For rogn eller skav lite for dyr. - Kva. tykte vist, at det var for skarp smak. 2) Skav: Barken av rogn, som tilhøyrer å segja i falkemiale her var kalla skav. Barken, helst av unge tre skjert av med kniv og so i fjæsryta til kokings. Men blei også skard, skrapa av med skavjern - skavkniv.
2. No er det mest utvakt å bruka bromen (skav) beite, f. eks.: gå i marka og hente ei burre bromen, beite, også drafft (shutt å), då folk her hane ette, at det løner seg lite å arbeide å arbeide med dette forslag.
3. I skava, skov, har skovve.
4. Ja, berakt denne ^(beite) farsbarken ^{ane.} jamt over i dette prestegjeld og vide om, kann fyrst segja her i "Nardun", om enn litt ynde. Jamnast til skinnad og helst i dårkenipa. Bromen, beite. f. eks.: Sleppe dyran (koren) set på beite, haust og vær.
5. Bjørke - kvist med lauv og da rogn da hausten synes å vera etter spurd vare for sterke iser. Når farnaid fikk alle dyr av hjelpepøstler der heldt folke på bjørk og rogn som best. Lind, som idde nek og hesthaufen.

5. Snåfeet, helst geit og/og mykje sjøl barken
 av kånen vinterleite, når dei vart utstepte, og åt
 skard bark inne på båsen. For kjyren vart
 det for skarpt. Barken meir kraftig hos kån
 enn hos kjørk.
 Nesten seitt ikko. Difor giva (kloga) folk for
 farnauda just med denne fyrst!
6. Nei.
7. Nei, dæverre.
8. Dei som vilde unngå farnaudi i all si
 hardhet, tok til å spæ på høyet frå hausten ved
 å bruke dropp (bark, bromm); men dei som ikko skya
 dyri og eig kjeste tok ikko til for mest høyet var
 oppbrukt.
9. Ja, forstændig bruk av skarattåt høyet vart
 heldt for godt for.
 Mykje bruk av skar og lite høyt gav
 nokk smak på mjølka, likesom om
 våren, når kua fekk mykje gude og då
 lank.
10. Ja, men det fantes (fima, fantes, fennes)
 og skarved i vedstjulet- vinterveden. på
 tunet eller når dei kjøpte veden heim
 samla i lågen skaddeunge.
 Æja hejveden vart og skjedd.
11. Æ, hente skar, eller hente bromm,
 eller hente dropp.
12. Skar eller skarved.
- 13.
14. Her, var ikko skarved og bromm å fima i vedstje-
 let, som kjøpdes framom hausten, når snåen kom og
 mykje og vart sikre. Bar det ut i snåka- skogen
 for å leite det som vanta.
15. Lite i godt var, men allest inne, i kjødene.

16. Skatkniv, der det var større bukser; eller skrapa
med tallekniv.

Laga til skaving, både med handtak i l s
endane, og i sine.

17. N r eit handtak heldt karam emnet med vinste
hanti i  vre ende, andre p  golv og skov
med h ge. N r dubbel handtak gjorde
karam arbeidet ute, f. eks.  vre ende oppe
mot vedskjulet og skov s  svanfr  ned.

18. Skavdel kjennes ikke.

19.

20. Svare for

21. Skarbark

22. Ja helst kunne, finaste barken,
og den er sm krytten mest glad i.
Ja, lenge jant over, men og av passe-
leg omst ngde.

23. Skjevvel ved.

24. Ikke visse regler.

Dei gamle brukte ~~ikke~~ vera so v ge.

25. Vedem bruktes til fydde og best
h ve - karto hos dei jannaste.

26. Slekt meir og meir, ja heilt no ute
med handtak, har det er lite skog.
heilt. Oppe i dalane amma-leis.